

примоли му се пилето. — Не мога азъ тука да живѣя — всрѣдъ тия студени твои палати. Пѣе ли се, безъ да има кой да ти приглася? Пустни ме да си ида при другитѣ птици сладкопойни и при цвѣтята благоуханни!

Но Слънцето не го пушна да си иде. И залинѣ, закрѣя пилето и скоро-скоро издѣгна.

Разбра тогава Слънцето, че срѣдъ мъртвото злато и студентото сребро нѣма да може ни

цвѣте, ни пиле да завѣди, па трѣгна по земята, сърдцето си да утеши, очитѣ си да развесели. Зарань осѣмваше по полянитѣ всрѣдъ шарени цвѣта, на пладне пладнуваше по кѣра при гълчаливи орачи и жѣтвари, вечерь замръкваше по джбравитѣ, славеи съ пѣсень да го приспиватъ. И чакъ по тъмни тъмници се прибираше съ радостно сърдце да ношува въ своя златенъ палатъ.

Николай Фолъ

ЛЪТОВНИКЪ

Въ малка кѣща край гората,
азъ лѣтувахъ цѣло лѣто.
Въ тиха слънчева градинка
се усмихваше латинка —
покрай низичкия плетъ
редъ разцѣфналь слънчогледъ.
Тукъ прекарахъ дни честити. —
Сѣдахъ съ книжка подъ върбитѣ,
край рѣчицата, унесенъ
отъ приспивната ѣ пѣсень.
Сладкопоенъ, черенъ косъ,
всѣки день ми бѣше гостъ.
Въ трепетликата потайно
скритъ подсвиркваше нехайно,
прошумяваше въ листата
и се връщаше въ гората.
Палавиятъ полски вѣтръ

залюляваше тревата.
Като мой познаникъ старъ
и въ игритѣ ми другаръ,
той шумѣше ми въ ушитѣ
и притваряше очитѣ,
сякашъ казваше ми: „Стига
си надничаль въ тази книга!
Вижъ какъ киматъ ти цвѣтята!
Тичай съ мене изъ полята!“
Моето хвърчило леко
той отнасяше далеко,
надъ ливади и градини,
бързо въ небесата сини.
Въ тишината край гората
азъ прекарахъ славно лѣто.
Въ мъничката проста хижа
отпочинахъ си безъ грижа.

Ст. Цанкова Стоянова